Temps Ordinari - Trenta-quatrè diumenge (Jesucrist Rei)

Per Administrador el dg., 20/11/2011 - 09:00

Ez 34,11-12.15-17
1 Co 15,20-26.28
Mt 25,31-46

La reialesa de Jesús és estranya, no és d'aquest món. És una reialesa que renta peus: "Em dieu mestre i senyor, i ho sóc", que s'enfonsa en les befes de criats i soldats, jugant a endevinalles amb els ulls tapats, o a reverències, amb corona d'espines, ceptre de canya i vestidura règia. És el rei servidor de la veritat. En fi, accepta la reialesa de l'últim lloc, d'un condemnat, fuetejat, coronat, els vestits estripats i repartits, i escopit. L'inri de tothom, dels soldats, dels sacerdots, dels mestres de la llei, dels notables del poble, dels passavolants. Vaja quin INRI: Iesus Natzarenus, Rex Iudeorum! Escrit en hebreu, llatí i grec. Tothom ho llegí. Només un altre condemnat com ell li demana amb tot el respecte: -Jesús, recorda't de mi quan arribis alteu Regne (Lc 23,42). El bon lladre s'adona de l'encertat títol dramàtic de Zorrilla: "Del rey abajo ninguno". Més avall no es podia baixar.Sant Lluc escriví un llibre en dues parts. En la primera, surt 40 vegades la paraula Regne, de les quals 36 en boca de Jesús. En la segona, només vuit, de les quals cinc en boca de Pau. Ha canviat el discurs. Jesús predicava del Regne de Déu; els deixebles prediquen Jesús.: Ell és el Regne, elcapdavanter, la mostra, la penyora de fer les coses segons Déu. El gran teòleg dominic, Schillebecx, a "Història d'un vivent", posa en guàrdia contra una postura que Jesús mateix denunciava: "¿Per què m'invoqueu: Senyor, Senyor, i no feu el que us dic?... Lluny de mi tots els qui practiqueu la injustícia (Lc 6,46; 13, 27)."Per dir-ho d'alguna manera", denuncia l'autor, "mentre Déu vol mostrar-se en figura humana, nosaltres ens empenyem a passar d'esquitllentes per sobre aquesta humanitat a fi d'admirar "una icona divina", de la qual s'han eliminat els trets de profeta crític. D'aquesta manera neutralitzem la força crítica del mateix Déu" (p. 629).La litúrgia d'avui posa en consideració la imatge del rei/pastor, magistralment dibuixada en el text d'Ezequiel que hem llegit. Però la paràbola evangèlica fa un moviment escènic inesperat. El rei, identificat amb els pobres, és la ovella a cuidar. "A mi m'ho heu fet". Inversament, les ovelles, guiades i identificades amb la praxi del rei/pastor, passen a ser pastores. Entren a la tenda del Regne convidades a seure a taula amb ell. Aquesta és la paradoxa que ja insinuaven les dues parts del salm del Bon Pastor..Les esglésies cristianes mediatitzen històricament, per obra de l'Esperit Sant, la universalitatúnica de Jesús. Ell demostrava com Déu s'ocupa de tota la humanitat. L'actuació evangèlica de molts cristians anònims recorda i fa fiable la figura de Jesús. L'ortopraxi del Regne de Déu de les esglésies cristianes secundarà la salvació confiada a Jesús "que et coneguin a tu, l'únic Déu veritable, i aquell que tu has enviat, Jesucrist." (Jo 17, 3s).En fi, creure en la reialesa de Jesús implica despullar-se, servir. Així ho va entendre sant Ignasi quan proposa en els Exercicis Espirituals la següent crida: "qui vulgui venir amb mi ha d'acontentar-se de menjar com jo, i així de beure i vestir, etc.; així mateix ha de treballar amb mi en el dia i vigilar en la nit, etc.; perquè així, després tingui part amb mi en la victòria, com l'ha tinguda en els treballs" [093].La festa d'enguany arriba a un món en greu crisi i en dia d'eleccions estatals. Tal com proposava Adolfo Nicolàs, superior general dels jesuïtes, en una recent entrevista a Canàries (Radio Ecca, 7-11-11), convé que en les votacions es miri el país i s'enfoquin els col·lectius més febles del sistema: els pobres, els ancians i els nens. Avui, dia de Crist Rei, una petició en aquest sentit serà ben oportuna.